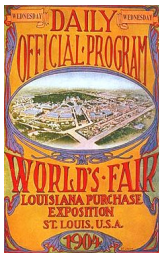

Després de la pèssima organització dels jocs del 1900, els nord-americans van pretendre despertar l'enveja als francesos.

Però al cap i a la fi van ésser uns jocs desordenats arribant fins al límit de la desorganització.

L'atleta que guanyà la maratón, Fred Lorz, es va pujar a un carro per a concloure la carrera, fins que va ésser descobert pels jutges que el desqualificaren per frau.

Degut a les distàncies i a que el viatge era molt llarg, només set estats d'Europa van envair atletes. Ni tant sols, Pierre de Coubertin, va assistir a l'esdeveniment, després d'haver-ne fet una gran publicitat.

En la cerimònia d'obertura, un dels atletes que més va cridar l'atenció, fou un carter cubà, Fèlix Carvajal. Va desfil·lar amb la roba esquinçada, provocant l'humor i les rialles del públic. Degut a que el cubà solament tenia la roba que portava a sobre, va córrer la maratón amb pantalons de carrer. El nord-americà Martin Sheridan, després d'aconseguir unes tisores, mentre es desenvolupava la prova, tallà els pantalons llargs del cubà per a que podés córrer de curt. Els atletes sensibles a la situació del cubà, van pagar el bitllet de retorn a Cuba. Li donaren, malgrat tot, el títol del "gloriós perdedor".

Les dates dels jocs van coincidir amb les de la fira internacional, el que minvà de públic totes les proves celebrades.

Rew Ewry, que durant la seva infantesa sofrí una paràlisi, va ésser la gran estrella dels jocs al guanyar 4 proves, entre elles el salt sense impuls, prova que va ésser exclosa del programa dels jocs olímpics.